

Eix Migracions

Barcelona és una ciutat mestissa, la identitat de la qual s'ha construït a través de les migracions. Aquesta identitat inclou les persones que han arribat d'altres parts de Catalunya, de l'Estat espanyol i d'Europa. De la resta del món també n'han arribat, buscant millors oportunitats.

Avui viuen a Barcelona 267.578 barcelonins i barcelonines que no han nascut a Espanya i representen el 16,7% del total de la població de la ciutat. Aquesta identitat inclou, igualment, les persones que van marxar fugint de la guerra civil i que avui marxen com a conseqüència de la crisi econòmica.

D'aquesta manera, les migracions també han contribuït, amb la seva història i identitat, al desenvolupament social de la ciutat, enriquint el nostre patrimoni cultural i creant xarxes de solidaritat entre els barcelonins i les barcelonines. Des de Guanyem volem que Barcelona continuï sent una ciutat acollidora, una ciutat que construeix la seva història amb les persones que hi viuen.

Les polítiques d'immigració a la ciutat de Barcelona s'han dissenyat des d'una dualitat que combina polítiques d'inclusió amb polítiques d'exclusió. Des de l'ajuntament s'han promogut polítiques de diàleg i mediació intercultural, s'han dut a terme programes com la Xarxa antirumors, i en alguns moments Barcelona ha tingut també un ajuntament que ha estat un referent en la política d'empadronaments. Però, al mateix temps que l'Ajuntament dirigia un discurs d'inclusió, no s'encaraven els problemes de la segregació escolar, de la concentració de la immigració en determinats barris, com tampoc s'han volgut visibilitzar les campanyes en contra del racisme i la xenofòbia i, per altra banda, el mateix Ajuntament col·labora activament en l'existència del CIE, un lloc amb menys garanties que una presó, en el qual s'interna persones que no han comès cap delictes.

A partir de la crisi hem vist com s'han intensificat les polítiques d'exclusió. La crisi econòmica ha servit com a excusa per tractar la persona immigrant com a un excedent, com a força de treball que podem aprofitar quan els diners flueixen, i com l'"altre" que cal

oblidar quan les coses es posen difícils. Les institucions han aprovat polítiques que suposen un règim d'*apartheid*, quant s'exclou algunes persones de la sanitat pública i a d'altres se'ls neguen els drets bàsics. Donada la situació de vulnerabilitat i negació de drets en la qual ja es trobaven les comunitats migrants, l'impacte que hi han tingut aquestes polítiques d'exclusió ha estat molt fort. També s'han intensificat les batudes racistes, i de les 4.000 denúncies per discriminació racista a Espanya, gairebé cap arriba als tribunals. La violació dels drets humans a Barcelona és alarmant, tant pel que fa al tràfic de persones, que afecta principalment dones, i especialment les nenes, com pel que fa a l'atenció a les persones sol·licitants d'asil, que es veuen abocades a viure al carrer, dues qüestions que continuen sense ser tractades de manera adequada.

Les elits polítiques repeteixen una i altra vegada que els immigrants abusen de l'Estat de Benestar, però ens amaguen els informes que assenyalen que el saldo que deixa la immigració sobre els serveis del benestar és positiu; ens diuen que "els immigrants ens prenen la feina", però amaguen que la

immigració es veu abocada a ocupar les feines més mal valorades i remunerades, de manera que recauen sobre les dones immigrants les cures de la gent gran i la neteja de les nostres llars; ens diuen que, davant la crisi econòmica, “primer els de casa”, però és només una minoria la que s’està apropiant dels recursos de tota la població a través dels processos de privatització. L’estratègia és clara: mentre des de dalt s’apoderen dels nostres recursos, als de baix no ens queda més remei que lluitar per a uns recursos escassos. És llavors quan els de dalt responsabilitzen i culpen “l’altre”. Amb el discurs d’“aquí no hi cabem tots” intenten enfrontar-nos amb els nostres iguals mentre ells mantenen els seus privilegis.

Però no es tracta d’un conflicte entre immigrants i autòctons. Les polítiques d’austeritat, les retallades socials i la privació de drets i llibertats dels últims anys ens afecten a tots. La reforma de la Sanitat també va deixar fora els joves que avui es veuen forçats a emigrar com a conseqüència de la crisi econòmica; les polítiques de segregació escolar també segreguen les famílies amb escassos recursos o pertanyents a minories ètniques; les forces i els cossos de seguretat també identifiquen il·legalment centenars de persones que durant l’últim cicle de mobilització han sortit al carrer a expressar la seva indignació contra les polítiques d’austeritat.

Pretenen fer-nos creure que les persones immigrants han tingut un tracte privilegiat. Però, per contra, a aquelles que es trobaven en situació irregular els han denegat de forma sistemàtica la targeta sanitària, tot i que una ordre de la mateixa Generalitat els garanteix aquest dret; alguns centres públics i hospitals es neguen a prestar assistència sanitària a dones immigrants embarassades en situació irregular, tot i que la llei els reconeix aquest dret; la reforma de les zones d’escolarització provoca l’augment de la segregació escolar; l’Ajuntament de Barcelona està rebutjant l’empadronament a immigrants en situació irregular, i l’Administració Pública gestiona els permisos de residència amb un alt nivell

de discrecionalitat, alhora que l’exigència d’un contracte de treball s’ha convertit en la majoria dels casos en un obstacle insalvable per obtenir o renovar la residència. En moltes de les pràctiques de l’Ajuntament es denota un creixement constant del racisme i la xenofòbia promoguts des de marcs institucionals en què les persones immigrants són tractades des de les administracions públiques com a ciutadans i ciutadanes de segona. Aquesta exclusió s’estén també a les segones generacions, joves que tot i haver nascut a la ciutat de Barcelona se’ls continua negant la seva plena integració en la ciutadania.

La nostra història recent ens mostra que, tard o d’hora, l’exclusió que s’aplica a les persones migrants s’acaba estenent a altres ciutadans, sempre podem ser “l’altre”. En aquest sentit, una mitjana anual de 3,4 de joves s’han vist obligats a deixar l’Estat espanyol; els governs d’Alemanya i Bèlgica ens diuen que si els europeus que arriben no troben feina en tres mesos, hauran d’abandonar el país. Bèlgica ja ha expulsat a un total de 291 immigrants espanyols per no tenir feina. Així, el discurs de la xenofòbia i el racisme apunta avui directament també als emigrants del sud d’Europa. Les polítiques migratòries que avui adopten els països del nord d’Europa posen de manifest que l’odi i el menyspreu contra “l’altre” tenen fronteres mòbils, la línia divisòria entre la inclusió i l’exclusió és contingent.

Les dades dels últims dos segles demostren que les migracions laborals segueixen unes pautes segons les necessitats de mà d’obra; són fluxos irreversibles que no fan més que augmentar. Avui Llatinoamèrica i Europa són els principals destins dels joves de Barcelona que emigren. També s’ha demostrat que tractar les persones immigrants com a éssers humans “il·legals” acaba devaluant a la ciutadania mateixa. No és casualitat que a països com Holanda o Espanya s’han aplicat polítiques d’*apartheid* sobre la població immigrant que han anat acompanyades de fortes retallades de drets socials que han afectat el conjunt de la població. D’aquí la necessitat d’unir

els espais de lluita de la població immigrant i l'autòctona per la igualtat de drets, com va passar a Barcelona l'any 2001, quan una gran mobilització social va arrencar al PP una regularització extraordinària per a les persones immigrants. Avui, la PAH és un altre bon exemple d'espai de trobada.

La immigració ha estat utilitzada com a arma política per eludir les responsabilitats d'una gestió dels recursos públics que s'adreça a enriquir les elits econòmiques i polítiques i que, al mateix temps, empobreix al conjunt de la ciutadania. Des de Guanyem Barcelona volem defensar la dignitat de totes les persones que viuen en aquesta ciutat; volem ser la Barcelona que impulsa les campanyes d'empadronament; la Barcelona còmplice amb el personal sanitari que s'ha negat a deixar sense atenció mèdica a les persones immigrants; la Barcelona que participa amb els nombrosos moviments socials que defensen una ciutadania igual i digna per a tothom i, que malgrat tot, se n'invisibilitza la feina de base que fan; la Barcelona que fomenta l'empoderament de les persones immigrants que lluiten dia a dia per tirar endavant i planten cara al racisme i a la xenofòbia; i la Barcelona que garanteix el dret a viure-hi i no veure's forçat a emigrar.

En aquest sentit, garantirem l'empadronament de totes les persones,

incloses les persones sense domicili fix; treballarem per l'obertura del registre de parelles de fet; elaborarem polítiques contra la segregació escolar que separa i discrimina els fills de les famílies amb menys recursos; potenciarem les iniciatives ciutadanes i institucionals existents en la lluita contra el racisme i la xenofòbia; abordarem des d'una perspectiva dels drets humans la situació de les víctimes del tràfic de persones i sol·licitants d'asil; en matèria de seguretat, posarem fi a les batudes racistes i xenòfobes enfocades a la persecució i criminalització de les persones immigrants.

També exigirem el tancament del Centre d'Internament d'Estrangers (CIE) per garantir els drets humans de les persones. Encara que l'Ajuntament de Barcelona no té competències per tancar el CIE, treballarem per avançar en la garantia dels drets de les persones privades de llibertat, i treballarem per obrir les vies que facilitin l'arrelament i la renovació de la residència sense la necessitat de presentar un contracte de treball, principal obstacle especialment en períodes amb un atur desenfrenat com l'actual.

Volem recuperar les institucions per a tothom. Volem guanyar Barcelona per construir una ciutat en igualtat de drets per al conjunt de persones que hi vivim.

